

Mk 4,35 – 5,21–34 – 43: „Velký zástup šel za ním a tlačili se na Ježíše. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: »Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.« A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena.

Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: »Kdo se dotkl mých šatů?« Jeho učedníci mu odpověděli: »Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!« Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala.

Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná - věděla dobře, co se s ní stalo - padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu.

On jí na to řekl: »Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!« “

Ježíš se opět vrací na židovský břeh moře. Vyhlíží ho velký zástup a Ježíš se s ním vydává na cestu.

Pozorujeme tu ženu, která se protlačuje blíže k Ježíši a chvíli se dotýká Ježíšových šatů. Zase tak divné nám to nemusí připadat, protože k Ježíši se chtějí dostat všichni. Avšak nyní se teprve děje něčeho zvláštního: Ježíš se hned po doteku té ženy zastavuje, otáčí se a ptá se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jak to mohl poznat? „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“, říkají učedníci. Musel to poznat, že se ho dotkla s nějakým zvláštním úmyslem. Ježíš hledá v zástupu tu, které se zatím podařilo se trochu vzdálit.

Když se spojí jejich oči, žena se zastavuje a vrací se k Ježíši. Je celá ustrašená a rozechvěná. Ale není to strach z Ježíše nebo z lidí. Cítí něco, nebo spíše někoho, který ji naprosto přesahuje. Sv. Marek si tady možná vzpomněl na slovo proroka Jeremiáše: „Budou se chvět strachem a rozčilením pro všechno to dobro a pro všechen pokoj, který svému lidu zjednám.“ (Jer 33) Padá Ježíši k nohám a začíná Ježíši vyznávat svůj příběh.

Když vyznala, že trpěla krvácením,

muselo zástupem projít zděšení. Vždyť je nečistá! A všeho a všech, které se dotkne, se stanou nečistými! Kolika z nás se dotkla! Je hodna ukamenování! A dovolila si dotknout se Ježíše, mohou říkat nazlobení lidé. Nevíme, jestli si učedníci vzpomněli na podobnou situaci, kterou zažili, jak se Ježíše tehdy dotkl ten nečistý malomocný a Ježíš ho uzdravil.

Žena nyní pokračuje a líčí, jaká je u této nemoci nejistota vyléčení, kolik utrpení za těch dvanáct let prožila, jak ta nemoc postihla celý její život, majetek. Ukazuje se, že to musela být kdysi žena významná a majetná, když si mohla zaplatit tolik lékařů, a přesto jí to nepomohlo a byla čím dál tím více v nebezpečí smrti. Jakou musela nyní projevit odvahu a jakou naději vložila do Ježíše, o jehož skutcích jen slyšela, když přes svou

nečistotu přišla do zástupu tak, aby na to nikdo nepřišel, a protlačila se až k němu se úzkostí, zda bude stačit jen se dotknout jeho šatu. A musíme se zástupem žasnout když od ní slyšíme, že právě ve chvíli, kdy se Ježíše dotkla, hned ucítila uzdravení. Jaké to muselo být setkání s Božím dílem! A jaká moc musí vycházet z Ježíše. Není to skutečně ten, o kterém Jan Křtitel říkal: „*Za mnou už přichází mocnější*“? S tímto úžasem zároveň mohou v lidech přetrvávat pochybnosti: „*Měla by nyní podle Mojžíšova zákona dokončit své očištění a jít ke knězi podat oběť.*“ Ale Ježíš ji oslovuje: „*Dcero*“! Proč takovým oslovením? Co tím myslí? Nenaráží na proroky? Ti mluví o Izraeli jako o dceři Jeruzalémské: Prorok Jeremiáš v knize Pláč píše: „*hořko je sijónské dceři... Těžce zhřešila jeruzalémská dcera, proto se stala nečistou. Všichni, kdo si jí vážili, ji mají za bezcennou, neboť vidí její nahotu; a ona vzdychá... Má na lemu roucha nečistotu...*

Pohled, Hospodine, na mé ponížení...

Protivník vztáhl ruku na všechno, co měla za žádoucí... Pohled, Hospodine, popatř, jak jsem zbavena cti... Je vám to lhostejné, vy všichni, kteří jdete kolem?.. Hospodin... (u)činil mě místem... nečistým... podlomil mou sílu... Panovník... svolal proti mně... shromáždění... ,Odstupte! Nečistý!' volali... Nedotýkejte se!'.. dcero... tvá těžká rána je velická jak moře, kdo tě uzdraví? Tvoji proroci... neodhalovali tvoje nepravosti, aby změnili tvůj úděl... Povstaň a... vylévej své srdce jako vodu před tváří Panovníka. Zvedej k němu své dlaně...

Rozpomeň se na mé ponížení... Má duše... hroutí se ve mně. Beru si však k srdci a s důvěrou očekávám Hospodinovo milosrdenství..., jeho slitování, jež nekončí... na něj čekám. ...

Panovníku, ujal ses mých sporů, vykoupil jsi můj život. “ (Pláč)

A v Jeremiášově proroctví stojí: „*Hle,.. ránu zahojím a vyléčím, uzdravím je a zjevím jim hojnost pokoje... Očistím je ode všech jejich nepravostí... “ (Jer 33)*

A nyní, skrze Ježíše nastává ta chvíle. A ve slovech ženě předjímá slova, která by měla zaznít celému tomu zástupu, celému Izraeli, dceři Jeruzalémské, celému světu: „*Tvá víra tě zachránila.*“

My jsme tou dcerou, hříšnou a nečistou ženou. Kdo nás uzdraví? Možná jsme ještě Ježíšovo jednání neviděli, jen o něm slyšeli, a proto nám nezbyvá, než přijít s podobnou vírou, jako za žena. Je rozdíl se dotknout Ježíše v davu a dotknout se s vírou. Ježíš to ví. Pak teprve se zeptá: „*Kdo se mě to dotkl*“? A najde nás, očistí skrze vodu křtu, skrze krev, která vytekla z Ježíšova těla, který přijal na sebe naši nečistotu a podal oběť za naše očištění: sám sebe. Pojdme mu, nyní v eucharistii, padnout k nohám jako ona s bázní před velikostí Boha, chvějme se „*strachem a rozčilením pro všechno to dobro a pro všecken pokoj, který*“ nám Pán zjedná!

Mk 4,35 – 5,21–34 – 43: „Velký zástup šel za ním a tlačili se na Ježíše. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: »Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.« A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena.

Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: »Kdo se dotkl mých šatů?« Jeho učedníci mu odpověděli: »Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!« Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala.

Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná - věděla dobře, co se s ní stalo - padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu.

On jí na to řekl: »Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!« “

Ježíš se opět vrací na židovský břeh moře. Vyhlíží ho velký zástup a Ježíš se s ním vydává na cestu.

Pozorujeme tu ženu, která se protlačuje blíže k Ježíši a chvíli se dotýká Ježíšových šatů. Zase tak divné nám to nemusí připadat, protože k Ježíši se chtějí dostat všichni. Avšak nyní se teprve děje něčeho zvláštního: Ježíš se hned po doteku té ženy zastavuje, otáčí se a ptá se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jak to mohl poznat? „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“, říkají učedníci. Musel to poznat, že se ho dotkla s nějakým zvláštním úmyslem. Ježíš hledá v zástupu tu, které se zatím podařilo se trochu vzdálit.

Když se spojí jejich oči, žena se zastavuje a vrací se k Ježíši. Je celá ustrašená a rozechvěná. Ale není to strach z Ježíše nebo z lidí. Cítí něco, nebo spíše někoho, který ji naprosto přesahuje. Sv. Marek si tady možná vzpomněl na slovo proroka Jeremiáše: „Budou se chvět strachem a rozčilením pro všechno to dobro a pro všechen pokoj, který svému lidu zjednám.“ (Jer 33) Padá Ježíši k nohám a začíná Ježíši vyznávat svůj příběh.

Když vyznala, že trpěla krvácením,

muselo zástupem projít zděšení. Vždyť je nečistá! A všeho a všech, které se dotkne, se stanou nečistými! Kolika z nás se dotkla! Je hodna ukamenování! A dovolila si dotknout se Ježíše, mohou říkat nazlobení lidé. Nevíme, jestli si učedníci vzpomněli na podobnou situaci, kterou zažili, jak se Ježíše tehdy dotkl ten nečistý malomocný a Ježíš ho uzdravil.

Žena nyní pokračuje a líčí, jaká je u této nemoci nejistota vyléčení, kolik utrpení za těch dvanáct let prožila, jak ta nemoc postihla celý její život, majetek. Ukazuje se, že to musela být kdysi žena významná a majetná, když si mohla zaplatit tolik lékařů, a přesto jí to nepomohlo a byla čím dál tím více v nebezpečí smrti. Jakou musela nyní projevit odvahu a jakou naději vložila do Ježíše, o jehož skutcích jen slyšela, když přes svou

nečistotu přišla do zástupu tak, aby na to nikdo nepřišel, a protlačila se až k němu se úzkostí, zda bude stačit jen se dotknout jeho šatu. A musíme se zástupem žasnout když od ní slyšíme, že právě ve chvíli, kdy se Ježíše dotkla, hned ucítila uzdravení. Jaké to muselo být setkání s Božím dílem! A jaká moc musí vycházet z Ježíše. Není to skutečně ten, o kterém Jan Křtitel říkal: „*Za mnou už přichází mocnější*“? S tímto úžasem zároveň mohou v lidech přetrvávat pochybnosti: „*Měla by nyní podle Mojžíšova zákona dokončit své očistění a jít ke knězi podat oběť.*“ Ale Ježíš ji oslovuje: „*Dcero*“! Proč takovým oslovením? Co tím myslí? Nenaráží na proroky? Ti mluví o Izraeli jako o dceři Jeruzalémské: Prorok Jeremiáš v knize Pláč píše: „*hořko je sijónské dceři... Těžce zhřešila jeruzalémská dcera, proto se stala nečistou. Všichni, kdo si jí vážili, ji mají za bezcennou, neboť vidí její nahotu; a ona vzdychá... Má na lemu roucha nečistotu...*

Pohled', Hospodine, na mé ponížení...

Protivník vztáhl ruku na všechno, co měla za žádoucí... Pohled', Hospodine, popatř, jak jsem zbavena cti... Je vám to lhostejné, vy všichni, kteří jdete kolem?.. Hospodin... (u)činil mě místem... nečistým... podlomil mou sílu... Panovník... svolal proti mně... shromáždění... ,Odstupte! Nečistý!' volali... Nedotýkejte se!'.. dcero... tvá těžká rána je velická jak moře, kdo tě uzdraví? Tvoji proroci... neodhalovali tvoje nepravosti, aby změnili tvůj úděl... Povstaň a... vylévej své srdce jako vodu před tváří Panovníka. Zvedej k němu své dlaně...

Rozpomeň se na mé ponížení... Má duše... hroutí se ve mně. Beru si však k srdci a s důvěrou očekávám Hospodinovo milosrdenství..., jeho slitování, jež nekončí... na něj čekám. ...

Panovníku, ujal ses mých sporů, vykoupil jsi můj život. “ (Pláč)

A v Jeremiášově proroctví stojí: „*Hle,.. ránu zahojím a vyléčím, uzdravím je a zjevím jim hojnost pokoje... Očistím je ode všech jejich nepravostí... “ (Jer 33)*

A nyní, skrze Ježíše nastává ta chvíle. A ve slovech ženě předjímá slova, která by měla zaznít celému tomu zástupu, celému Izraeli, dceři Jeruzalémské, celému světu: „*Tvá víra tě zachránila.*“

My jsme tou dcerou, hříšnou a nečistou ženou. Kdo nás uzdraví? Možná jsme ještě Ježíšovo jednání neviděli, jen o něm slyšeli, a proto nám nezbyvá, než přijít s podobnou vírou, jako za žena. Je rozdíl se dotknout Ježíše v davu a dotknout se s vírou. Ježíš to ví. Pak teprve se zeptá: „*Kdo se mě to dotkl*“? A najde nás, očistí skrze vodu křtu, skrze krev, která vytekla z Ježíšova těla, který přijal na sebe naši nečistotu a podal oběť za naše očistění: sám sebe. Pojd'me mu, nyní v eucharistii, padnout k nohám jako ona s bázni před velikostí Boha, chvějme se „*strachem a rozčilením pro všechno to dobro a pro všecken pokoj, který*“ nám Pán zjedná!